

Secció I. Disposicions generals

AJUNTAMENT DE DEIÀ

10842 *Aprovació definitiva de l'Ordenança Reguladora de Colònies Felines a Deià*

Es fa públic que durant el període d'exposició pública de l'acord d'aprovació provisional de la modificació de l'Ordenança Reguladora de Colònies Felines a Deià, aprovada en sessió plenària de dia 6 d'agost de 2020, BOIB nº 151 de 1 de setembre de 2020, no s'ha presentat cap al·legació, per la qual cosa es considera aprovat definitivament, procedint a la publicació del text íntegre de l'esmentada ordenança:

«7.- PROPOSTA D'APROVACIÓ ORDENANÇA REGULADORA DE COLÒNIES FELINES A DEIÀ

El Sr. Batle explica que és una proposta que ens va passar el CIM de les diferents normatives reguladores de les colònies felines que viuen en espais rurals.

No hi ha grans novetats excepte que hi ha un màxim a través de la castració dels seus membres, manteniment i control de dites colònies.

La regidora Gabriele Marianne Poppelreuter explica que se li dona la legalitat enfront a l'usuari que cuida els moixos i els veïns implicats a les nostres colònies menys una són deu moixos menys un.

El Batle llegeix el la proposta de l'ordenança que es transcriu a continuació.

«ORDENANÇA REGULADORA DE COLÒNIES FELINES A DEIÀ

Antecedents

Aquesta proposta d'ordenació de colònies felines té com a finalitat contribuir tant com es pugui a fer una gestió ètica del moixos tant els sociabilitats com els no-sociabilitats que viuen en l'entorn humà. El control ètic de les colònies felines troba referents en els protocols de captura-esterilització-retorn (CER) que s'han demostrat en molts de llocs del món, i també a Mallorca, com una eina eficaç per controlar la població d'un determinat espai.

Els moixos de colònia així com també els ferals o assilvestrats són felins domèstics o d'origen domèstic de l'espècie *Felis catus*. No sempre estan sociabilitats amb els éssers humans i, per tant, no sempre són adoptables. Els moixos ferals apareixen per l'abandonament o fugida de gats domèstics, convertint-se en gats assilvestrats després de viure un temps per si mateixos o són descendents d'altre moixos ferals o assilvestrats.

La relació entre els humans i els moixos al llarg de la història ha sigut sempre un poc misteriosa. Els moixos a l'antic Egipte arribaren a tenir la condició de divinitat i foren immortalitzats en l'art, la música i la literatura. Però, per a altres cultures, aquesta espècie ha estat considerada com un símbol de maldat, bruixeria i relacionada amb entitats demoniaques; també hi ha hagut períodes d'ajuda mútua en la qual els moixos ajudaven controlant plagues i a canvi rebien les restes de menjar dels humans. Avui en dia, està en apogeu tenir aquesta espècie com a mascota ja que són bons acompanyants, atractius, amb gran personalitat, interessants i divertits d'observar. En general, els propietaris dels moixos diuen que els proporcionen estima i afecte il·limitat, lleialtat i dedicació incondicional, que se senten reconfortats amb la seva presència i asseguren que jugar i parlar amb ells els permet apaivagar sentiments d'enuig i de neguit arribant a ser considerats, pels seus amos, com a membres de la família. Nombrosos estudis han demostrat com les mascotes influeixen de manera positiva en la salut i el benestar dels humans. Les investigacions que s'han dut a terme han classificat els efectes de posseir una mascota en diferents àmbits: terapèutic, fisiològic, psicològic i psicosocial.

Per altra banda, l'impacte ambiental del moixos tant domèstics no controlats com assilvestrats és conegut des d'antic i està documentat àmpliament en bibliografia des del segle passat. Les conseqüència extremes de la seva depredació sobre petits vertebrats s'ha identificat, per exemple, en el cas d'extinció de passeriformes endèmics d'illes oceàniques. Hi ha també dades profusament difoses dels impactes del moixos sobre comunitats animals en ecosistemes continentals, sent aquests impactes encara més greus en entorns insulars com les Illes Balears, que contenen comunitats ornítiques sensibles, rèptils i amfibis endèmics i recursos cinètics que responen a una gestió des d'antic molt allunyada de l'abundància actual de moixos en el nostre medi natural, dins el qual els felins actuen com una espècie biològicament exòtica invasora. La nombrosa casuística enregistrada entorn a l'impacte ambiental dels moixos subministra dades referents a l'espai vital que tenen, que és de centenars de metres i desenes d'hectàrees de dispersió en el cas dels moixos domèstics i molt major en els assilvestrats, amb un ús

del territori que depèn de diverses circumstàncies que és necessari tenir en compte a l'hora de preservar els espais naturals protegits, els vedats i el medi rural, en general, del seu impacte. La IUCN (Unió Internacional de Conservació de la Natura) té llistat el moix *Felis catus* entre les 100 espècies invasores més perjudicials del món.

Els moixos sense control també donen lloc a riscos sanitaris associats a zoonosis com la ràbia, la toxoplasmosi, leishmaniosis, las toxocariasi i altres malalties com la leucèmia felina, peritonitis infecciosa felina, la síndrome d'immunodeficiència felina i altres, obliguen a tenir control i cura sanitària d'individus felins que desenvolupen gran part del seu cicle vital en espais amb gran ús públic. El 22 de març de 2020, el Comitè Científic de l'Agència Federal per a la Seguretat de la Cadena Alimentària de Bèlgica redactà un comunicat sobre el «Risc zoonòtic de SARS-CoV-2 associat a animals de companyia». Tot i que es pugui considerar anecdòtic i s'estima que el risc de transmissió dels humans als animals és molt baix, es proposa fer vigilància dels animals domèstics. Els estudis disponibles revelen susceptibilitat a la infecció per SARS-CoV-2 de fures i moixos, especialment els més joves d'aquesta darrera espècie. Si bé aquestes evidències s'han de prendre amb cautela, sembla que el ca és menys susceptible, i altres animals (porcs, aviram...), no semblen susceptibles d'infecció.

L'agressivitat per part dels moixos és també un problema creixent a la llum de les darreres dades disponibles d'atacs a humans per part d'animals de companyia, que eleva al 21 %, en l'àmbit de la nostra Comunitat els casos imputats a moixos. S'han de considerar també els riscos diversos associats als moixos sense control i la necessària convivència de la ciutadania en les ciutats i pobles, tot plegat obliga a prendre mesures en la direcció a la qual apunta aquesta ordenança.

La problemàtica generada pels moixos i per espècies amb caràcter invasor d'origen domèstic ha donat lloc a reunions tècniques de treball entre administracions amb competències compartides a la nostra Comunitat, com ara el Taller sobre espècies invasores d'origen domèstic (25 de gener de 2017), que permeté diagnosticar els elements clau del problema i arribar a una sèrie de conclusions tècniques, entre les quals:

- Necessitat que la identificació dels animals de companyia, i entre ells els moixos, sigui obligatòria.
- L'Administració no pot assumir ni abordar ni resoldre per si sola un problema en el qual s'ha d'implicar tota la societat.
- Cal educar el públic i els polítics per a la tinença responsable, i per assumir que el sacrifici humanitari d'animals abandonats és una part de la solució, inevitable; i que uns criteris de sacrifici 0 radical és un impediment per a la gestió racional dels problemes, que tenen un caràcter creixent.
- El context insular implica una singularitat d'aquest tipus de problemes a les Balears.
- A diverses zones de Mallorca es veuen més moixos que conills en els censos nocturns d'animals de caça.
- El risc viari que suposen els animals abandonats o descontrolats és rellevant [...].”
- Les ordenances municipals poden ser un gran instrument de gestió, cal potenciar els criteris comuns i la base tècnica. El paper de la FELIB (Federació d'Entitats Locals de les Illes Balears) pot ser essencial.
- És necessari redactar uns criteris tècnics de caràcter sanitari humà i animal, de benestar animal i ambiental per autoritzar i mantenir colònies felines.
- És bàsic promoure l'esterilització i la identificació dels animals domèstics, inclosos el moixos sense amo, que han de ser responsabilitat municipal.
- S'ha d'evitar l'autorització de les colònies de moixos a les proximitats dels centres sanitari, establiments educatius -en especial guarderies-, en l'ambient rural i en general, on puguin generar impactes i molèsties no admissibles.
- Els moixos han de ser domèstics, o com a molt, urbans. Són inadmissibles els moixos rurals.
- Cal educar els propietaris de felins per a la tinença responsable.
- No s'haurien de mantenir moixos en residències temporals o de fora vila, on no puguin ser objecte d'atenció diària.
- El problema dels moixos descontrolats té temporalitat: a l'estiu tenen més aliment i alimentadors, i a l'hivern, manca de recursos.
- Aproximadament un 8 % de les aproximadament 2.000 agressions animals notificades a sanitat cada any, són ocasionades per moixos sense amo en un 80 % del casos. Un 50 % d'aquestes ocasionen infeccions.
- Les colònies felines han de tenir un responsable, que és l'Administració que les autoritza, la qual pot compartir aquesta responsabilitat amb els alimentadors.
- S'estableixen colònies felines en totes les zones on hi ha menjar disponible.
- Quan les colònies tenen fins a 10 moixos, els conflictes amb veïns són poc importants.
- Les colònies de perifèria urbana poden exportar moixos al medi rural.

En el document Criteris tècnics i recomanacions sanitàries, ambientals i de benestar animal de gestió de colònies felines, elaborat el mes de maig per biòlegs i veterinaris de les diferents administracions a partir de les conclusions del taller abans esmentat, es detallaven els principals impactes i riscos associats als moixos assilvestrats i no controlats a zones urbanes i rurals:

- Salut pública i conflictivitat social [...].
- Accidents de trànsit i atropellaments [...].
- Increment de malalties a moixos amb propietari [...].
- Afecció de la biodiversitat local [...].
- Afecció de la densitat d'espècies cinegètiques [...].

En el mateix document es conclou que els moixos pertanyents a colònies sense sostre segueixen ocasionant un important impacte ambiental a més de transmetre malalties i agressions a humans, mantenir una elevada capacitat predadora, els propis moixos poden patir malalties, fam, paràsits, atropellaments, actes vandàlics i enverinaments. Tot i aquests problemes, les colònies poden considerar-se un instrument útil, aplicant-hi programes de captura-esterilització-retorn (CER), en el marc d'una estratègia necessària i més ampla de control poblacional.

Les pràctiques CER són rellevants en el cas dels felins en tenir una elevada taxa de procreació. Per tant, un control de natalitat és una mesura fonamental per controlar la població de moixos sense propietari o ferals. No obstant això, calen altres mesures com i) campanyes de sensibilització sobre la problemàtica felina; ii) tinença responsable de moixos per part de particulars identificats i esterilitzats (condició indispensable si el moix té accés a l'exterior); iii) dotació humana, material i pressupostària suficient per fer el control de natalitat, no només de colònies felines i moixos ferals, sinó també si és possible campanyes subvencionades per esterilitzar i identificar els moixos de particulars; iv) un centre d'acollida per als moixos cedits, abandonats o per als que, en bon estat sanitari, hagin de ser retirats de colònies felines que superin la seva capacitat, i altres causes.

Per controlar la població de moixos ferals ja hi ha experiències a l'illa en què les esterilitzacions a tot el municipi, a més de fer-la als nuclis urbans, han donat bons resultats. És palès que en absència de programes de control de natalitat, l'aportació d'individus nous serà major. Els intents d'eradicar colònies senceres o de reubicar-les es poden veure compromesos per la recolonització per altres individus de colònies veïnes o per moixos abandonats. Els gats nouvinguts poden començar un nou cicle reproductiu si no estan esterilitzats.

Una experiència positiva en l'àmbit del control, en el cas dels cans, ha estat la implantació del microxip. En el cas del CSMPA (Centre Sanitari Municipal de Protecció Animal de l'Ajuntament de Palma) les entrades de cans presentaven una tendència fortament ascendent fins que, a partir del 2011-2012, les xifres iniciem un descens perquè era obligatori que els cans s'identificassin amb un microxip. Actualment, el 70 % dels cans porten microxip, la qual cosa facilita, a més, el retorn dels animals als seus propietaris. Amb tot, el benestar dels moixos l'han de procurar, primer, els seus propietaris amb una atenció adequada al propi domicili. La resta d'accions, iniciatives i eines de gestió de poblacions felines s'han de considerar auxiliars d'una tinença responsable; la implantació del microxip als moixos i l'educació i sensibilització dels posseïdors són elements fonamentals.

Una eina fonamental per als ajuntament és el voluntariat, ja que col·laboren fent el manteniment i captura dels animals, dedicant-hi moltes hores per aconseguir davallar la població de moixos ferals i fer un manteniment adequat de les colònies. Amb un manteniment adequat de les colònies, els riscos sanitaris són prou controlables. Estudis de dinàmica de població ha demostrat que només un percentatge petit de moixos d'una colònia ben gestionada té malalties transmissibles entre ells com la immunodeficiència felina i la leucèmia felina. Per tot això, colònies felines ben gestionades tenen una sèrie d'avantatges:

- Millora de les condicions de salubritat de l'entorn de la colònia, derivades de les actuacions sobre el medi /menjadors, abeuradors, sorrals, tractaments medi ambientals) i les realitzades sobre els individus.
- En ser els moixos objecte d'un seguit de mesures per optimitzar les seves condicions sanitàries (tractaments antiparasitaris, eliminació d'animals amb malalties infecto contagioses greus, vigilància de la presència d'animals malalts, tractament de patologies...) s'obté una millora de l'estat sanitari dels individus. Aquestes mesures repercuteixen en la millora de les condicions de salubritat de l'entorn i la percepció que es té dels moixos.
- Mantenir un cens estable de la colònia mitjançant l'esterilització dels moixos, fet que permet evitar la superpoblació i el deteriorament de les condicions de salubritat. L'esterilització, a més, evita les baralles derivades del zel i el deteriorament prematur de la condició física de les femelles per les múltiples gestacions.
- Millora de la condició física per una adequada nutrició, a més, el fet d'emprar aliment sec evita sobre manera la descomposició dels menjar i la presència de plagues.
- Afavorir la comprensió ciutadana en mantenir colònies controlades, disminuint d'aquesta manera les queixes per molèsties, ja que els moixos es mostren menys conflictius.
- Col·laborar amb voluntariat i societats protectores, els quals veuen complida la demanda de protecció i respecte als animals. A més, s'afegeix el benefici que, per algunes persones, suposa el tenir cura d'aquests moixos.

En l'àmbit de l'actual ordenança, **les conclusions del tractament del tema de manera pluridisciplinària** que han fet tècnics de les diferents administracions implicades (Servei de Caça del Departament de Promoció Econòmica i Desenvolupament Local del Consell de Mallorca, Servei de Protecció d'Espècies de la Conselleria de Medi Ambient i Territori, Servei de Ramaderia de la Conselleria d'Agricultura, Pesca i Alimentació, àrea de Zoonosi de la Conselleria de Sanitat, COFIB-Consorci per a la Recuperació de la Fauna de les Illes Balears i CSMPA-Centre Sanitari Municipal de Protecció Animal de l'Ajuntament de Palma) permet abordar la regulació de colònies felines a partir d'un consens tècnic sòlid que marca el camí necessari que s'ha de seguir.

Alhora, la participació social i la implicació d'entitats sense ànim de lucre com el GOB, Baldea, SOS Animal, BRADA i Col·legi de Veterinaris de les Illes Balears, i la coordinació i suport de les autoritats municipals, permeten que la regulació tenguí viabilitat material i dimensió social, a la recerca d'una situació d'equilibri entre els moixos, les persones, altres espècies i altres elements de la quotidianitat urbana, de cara a la millora de les condicions sanitàries dels moixos, la salubritat de l'entorn i la conservació de la fauna silvestre autòctona del nostres ecosistemes i agroecosistemes arran de la disminució efectiva de moixos assilvestrat al medi natural.

Finalment, la FELIB i els ajuntaments disposen del marc necessari i del suport adequat per afrontar la tasca objecte d'aquest document.

Conceptes i terminologia

- Animal abandonat: aquell que, identificat, circula lliurement sense companyia de cap personal. (Decret 56/1994, BOIB núm. 65 de 28 de maig de 1994 de protecció dels animals que viuen en l'entorn humà, que desplega la Llei 1/1992).
- Animal assilvestrat o feral:
 - animal domèstic que recupera la llibertat i prospera en el medi natural pels seus propis mitjans (Decret 21/2015, de 17 d'abril, BOIB núm. 56, de 18 d'abril de 2015 pel qual es regulen les mesures de control, prevenció i vigilància epidemiològica de la ràbia en animal i d'altres zoonosis en animals de companyia en l'àmbit de les Illes Balears).
 - animal domèstic que ha perdut aquesta condició, que deambula pel medi natural sense control del propietari (Llei 6/2006 balear de caça i pesca fluvial).
- Animals de companyia: els animals que tinguin l'home, sempre que la seva tinença no tingui com a destí el consum o l'aprofitament de les seves produccions, o no es dugui a terme, en general, amb fins comercials o lucratius. (Llei 8/2003, de sanitat animal).
- Animal de companyia exòtic: animal de la fauna salvatge no autòctona que de manera individual depèn dels humans, conviu amb ells i ha assumit el costum del captiveri. (RD 630/2013, de 2 d'agost, pel que es regula el catàleg d'espècies exòtiques invasores).
- Animals domèstics: animals de companyia que pertanyen a espècies que cria i té tradicional i habitualment l'home, amb el fi de viure en domesticitat a la llar, així com els d'acompanyament, conducció i ajuda de persones cegues o amb deficiència visual greu o servera (Llei 8/2003, de sanitat animal).
- Animal identificat: animal de companyia previst d'un transponedor, és obligatori per als cans i voluntari per a la resta d'animals. (Ordre del Conseller d'Agricultura, Comerç i Indústria de 21 de maig de 1999, BOIB núm. 74, de 8 de juny de 1999, per la qual es regula la identificació dels animals de companyia a les Illes Balears).
- Animals de producció: els animals de producció, reproducció, esquer o sacrifici, inclosos els animals de pelleteria o d'activitats cinegètiques, mantinguts, encebats o criats per produir aliments o productes d'origen animal per a qualsevol ús industrial o qualsevol altre fi comercial o lucratiu. (Llei 8/2003, de sanitat animal).
- Animal vagabund: el que no va identificat ni acompanyat de cap persona. (Decret 56/1994, BOIB núm. 65 de 28 de maig de 1994 de protecció dels animals que viuen en l'entorn humà, que desplega la Llei 1/1992).
- Cans assilvestrats amb collar de més de 15 cm² o altre tipus homologat d'identificació, es consideraran vagabunds o abandonats. Els altres animals assilvestrats, contràriament, no seran considerats com a tals i poden ser objecte de caça, pesca o recollida, d'acord amb la legislació aplicable. (Decret 56/1994, BOIB núm. 65 de 28 de maig de 1994 de protecció dels animals que viuen en l'entorn humà, que desplega la Llei 1/1992).
- Explotació d'animals: qualsevol instal·lació, construcció o, en el cas de cria a l'aire lliure, qualsevol lloc on es tinguin, criïn o manegin animals o s'exposin al públic, amb o sense fins lucratius. A aquests efectes, s'hi entenen inclosos els nuclis zoològics, els escorxadors i altres llocs en què es sacrificuin animals, els centres on es duiguin a terme espectacles taurins, les instal·lacions dels operadors comercials i els centres de concentració. (Llei 8/2003, de sanitat animal).
- Fauna silvestre: el conjunt d'espècies, subespècies, població i individus animals que viuen i es reproduïxen de forma natural en estat silvestre en el territori nacional, inclosos els que es troben en hivernada o estan de pas, amb independència del caràcter autòcton o al·lòcton, i de la possibilitat de l'aprofitament cinegètic. No s'hi entenen inclosos els animals d'aquestes espècies que tinguin el caràcter de domèstics, criats amb fins productius o d'aprofitament dels mateixos o de les seves produccions o cultius, i els d'experimentació o investigació científica amb l'autorització deguda. (Llei 8/2003, de sanitat animal).
- Posseïdor: tenidor o responsable de la tinença d'un animal, que té l'obligació de mantenir-lo en bones condicions higièniques - sanitàries, ha de fer qualsevol tractament preventiu o maneig que sigui declarat obligatori i sense perjudici de la responsabilitat subsidiària del propietari, és responsable dels danys, perjudicis i molèsties que ocasioni a les persones, coses, espais públics i al medi natural en general, d'acord amb el que estableix l'article 1905 del Codi civil.
- Propietari: qui té el gaudi i disposa de l'animal sense detriment del tenidor, i sense altres limitacions, obligacions ni responsabilitats que les establertes legalment.

Antecedents jurídics

- Llei 1/1992, de 8 d'abril, de protecció dels animals que viuen en l'entorn humà.

«Art. 2. La protecció dels animals en llibertat, siguin salvatges o domesticats, així com la seva caça, pesca o recollida, es regularà per les disposicions que els hi siguin pròpies.»

Decret 71/2004, de 9 de juliol, pel qual es declaren les espècies objecte de caça i pesca fluvial a les Illes Balears, i se n'estableixen les normes de protecció.

«**Article 8.**Caça, captura i mort d'espècies exòtiques o domèstiques assilvestrades. La caça i captura d'espècies exòtiques introduïdes al medi natural o domèstiques assilvestrades que no estiguin emparades per cap norma de rang superior a la present, queda permesa en les èpoques i dies hàbils de caça, amb els procediments legalment autoritzats, i pot ser autoritzada, prèvia sol·licitud de l'interessat, en altres dies o amb altres medis, pel conseller competent en matèria de caça i pesca fluvial.»

Decret 56/1994, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament per desplegar i aplicar la Llei 1/1992 de 8 d'abril, de protecció dels animals que viuen en l'entorn humà (BOIB núm. 65, de 28 de maig de 1994) modificat pel Decret 98/2006, de 24 de novembre (BOIB núm. 172, de 5 de desembre de 2006). Versió consolidada (actualitzada a 5/12/2006) <http://boib.caib.es/pdf/2006172/p8.pdf>

«**Article 1.1.** El present Reglament té per objecte el desenvolupament i la regulació de les mesures i accions necessàries per a garantir la defensa i protecció dels animals que viuen a l'entorn humà a l'àmbit de la CAIB, recollits en la Llei 1/1992 de 8 d'abril, ja siguin domèstics, domesticats o salvatges en captivitat.

Article 2. La protecció dels animals en llibertat, siguin salvatges o assilvestrats, com també la caça, pesca o recollida d'aquests, es regularà per les disposicions que els siguin pròpies.

Article 3.1. El posseïdor d'un animal tindrà l'obligació de mantenir-lo en bones condicions higienicosanitàries i realitzarà qualsevol tractament preventiu que sigui declarat obligatori.

Article 17.1. El posseïdor d'un animal, sense perjudici de la responsabilitat subsidiària del propietari, serà responsable dels danys, perjudicis i molèsties que ocasioni a les persones, coses, espais públics i al medi natural en general, d'acord amb el que estableix l'article 1905 del Codi civil.

Article 18. Als efectes d'aquest Reglament, es consideren animals de companyia els domèstics que conviuen amb l'home, sense que aquest persegueixi per això cap fi de lucre.

Article 22.1. Els animals de companyia, en funció de les condicions sanitàries fixades en cada moment per la Conselleria d'Agricultura i Pesca hauran de posseir una targeta sanitària expedida pel centre veterinari autoritzat en el qual hagi estat vacunat o tractat l'animal, amb les anotacions sanitàries pertinents.

2. El propietari o portador d'un animal de companyia que transiti pel camp, o per una via pública, haurà de dur amb ell l'esmentat document, i el facilitarà a l'agent de l'autoritat que l'hi sol·liciti a l'objecte de procedir a la identificació de l'animal i a la comprovació del compliment dels requisits sanitaris obligatoris establerts.

Article 23.1. Els posseïdors de cans, que ho siguin per qualsevol títol, n'hauran de fer el cens a l'ajuntament del municipi on resideixin habitualment, dins del termini màxim de sis mesos, comptadors a partir de la data de naixement de l'animal.

L'animal haurà de dur, necessàriament, la seva identificació censal de forma permanent.

2. Per Ordre de la Conselleria d'Agricultura i Pesca es podrà establir l'obligatorietat d'inscriure al cens altres espècies d'animals de companyia.

3. Així mateix, podrà regular el sistema d'identificació dels animals inscrits en el cens, i si n'és el cas, podrà establir l'obligatorietat que sigui per tatuatge, identificació electrònica o altres mitjans indelebles.

Article 65.1. La tinença en captivitat d'espècies silvestres, autòctones o exòtiques, distintes de les considerades peces de caça en la legislació vigent, ha d'esser autoritzada prèviament pel director general d'Estructures Agràries i Medi Natural.

Aquesta tinença serà autoritzada únicament d'acord amb el que s'estableix a l'article 26 de la Llei i hi seran aplicables les condicions següents:

- a) Demostració documental de l'origen legal dels animals.
- b) Nucli zoològic legalitzat, amb garanties sanitàries i instal·lacions adequades a les espècies a mantenir, tant per motius de seguretat humana com de fisiologia i etologia dels animals. Aquesta última condició serà objecte d'informe preceptiu del Servei de Conservació de la Naturalesa.
- c) Espècies susceptibles de reproducció en captivitat, com a criteri de la seva adaptació a aquesta condició.
- d) Es podrà fer excepció del punt c) en els casos d'investigació científica o conservació de la naturalesa, avalats per una institució oficial, o els establiments descrits en els articles 61, 62, 63 i 64.

2. Queda prohibida la cessió a títol no oneros d'animals no domèstics o domesticats perillosos per a l'home i la tinença d'aquests en habitatges ~~vivendes~~ urbans, com també en qualsevol altres locals que no compleixin les condicions de seguretat que seran fixades mitjançant Ordre del conseller d'Agricultura i Pesca i que hauran d'esser acreditades de manera prèvia i fefaent pels serveis tècnics de l'Ajuntament, o si hi manquen, pels de la Conselleria d'Agricultura i Pesca, amb autorització expressa de l'Alcaldia.

3. Queda prohibida la tinença d'animals d'espècies protegides per normes internacionals d'aplicació a Espanya, estatals o autonòmiques.

Article 68.1. Es considerarà que un animal és vagabund si no duu identificació ni va acompanyat de cap persona.

2. Es considerarà que un animal està abandonat si, a pesar d'anar proveït d'identificació, circula lliurement sense la companyia de cap persona.

3. Els cans assilvestrats proveïts de collar de més de quinze centímetres quadrats o altre tipus homologat d'identificació, tindran, en qualsevol cas, la consideració d'animal vagabund o abandonat. Els altres animals assilvestrats, contràriament, no seran considerats com a tals i podran ser objecte de caça, pesca o recollida, d'acord amb la legislació aplicable.»

Article 69.1. Els ajuntaments o, si pertoca, l'entitat supramunicipal corresponent han de recollir els animals vagabunds o abandonats i acollir-los fins que siguin recuperats, cedits o sacrificats.

2. El termini per recuperar un animal vagabund és de quinze dies, comptadors a partir del moment que es recull.

3. L'Ajuntament o entitat supramunicipal ha d'avisar la persona propietària de l'animal abandonat que l'ha recollit. Aquesta persona té un termini per recuperar-lo de vuit dies, comptadors a partir del moment que rep l'avís.

4. Els propietaris d'animals vagabunds o abandonats han d'abonar les despeses originades pel manteniment, abans de la recuperació a què fan referència els dos apartats anteriors. A aquest efecte, la corporació local afectada pot establir la taxa corresponent.

Article 70. La captura i el transport d'animals vagabunds, que estarà presidida per criteris humanitaris, s'ha de fer a través de la utilització de tècniques i mitjans compatibles amb els imperatius biològics de l'espècie, en condicions higièniques impecables i amb garanties per a la seguretat de les persones en general i del personal encarregat d'aquests serveis en particular. El servei l'ha de prestar el centre sanitari municipal o centre supramunicipal o concertat, que ha d'estar a càrrec de personal capacitat i especialitzat.

Article 71.1. Una vegada transcorreguts els terminis legals per recuperar els animals, aquests poden ser cedits a tercers o bé sacrificats.

2. Els animals no recuperats no poden ser sacrificats fins al sisè dia, comptador a partir del moment que acaba el termini establert en l'article 69 per a la recuperació.

3. Durant el període a què es fa referència en l'apartat anterior, l'ajuntament o entitat supramunicipal afectada ha de donar publicitat de l'existència de l'animal, que pot ser cedit a tercers a fi d'afavorir-ne l'adopció.

4. El sacrifici i l'esterilització dels animals vagabunds o abandonats els ha de fer un facultatiu veterinari col·legiat.

5. L'animal abandonat o lliurat pel propietari al centre sanitari municipal que ofereixi evidència clínica de patir hidrofòbia, malaltia infectocontagiosa, malformacions, congènites o no, perillositat manifesta o qualsevol altra circumstància anàloga, a judici de la direcció facultativa del centre sanitari municipal o, si no n'hi ha, dels serveis veterinaris oficials de la Conselleria d'Agricultura, se sacrificarà sense respectar els terminis establerts en els articles 69 i 71 del present Reglament. L'adopció d'aquests animals per terceres persones queda prohibida.

Article 72. A fi de dur a terme el que estableixen els articles anteriors, l'Ajuntament o entitat supramunicipal competent ha d'organitzar el servei d'acolliment d'animals vagabunds o abandonats, o bé ha de concertar aquest servei amb les associacions a què es fa referència en el títol IV d'aquest Reglament. Per a això, s'ha de disposar de les instal·lacions necessàries per al seu dipòsit temporal i dels utensilis necessaris per a la recollida i el sacrifici. Els procediments de recollida i transport, i també els sistemes d'allotjament, s'han d'ajustar al que s'estableix en el títol I d'aquest Reglament.»

Proposta d'ordenament

1. Les colònies felines corresponen a agrupacions d'individus felins prèviament sense propietari, sociabilitzats i no sociabilitzats, que es troben tant a zones públiques com privades als entorns i a les instal·lacions cartogràficament ubicades i que són controlades dins zona urbana, amb l'objecte de propiciar-ne el benestar en termes de necessitats bàsiques, alimentació, refugi, neteja i sanitat, així com de controlar-les per evitar que accedeixin al medi natural i/o que acabin assilvestrades.

2. Cada colònia té un responsable, que pot ser una persona física o jurídica, que actua com a posseïdor dels moixos i queda obligat pels continguts d'aquesta ordenança i pels de la resta de normativa aplicable. Cada colònia ha de tenir, a més del responsable, com a mínim, un cuidador, depenent de les necessitats de la colònia, i un veterinari.

3. Es considera propietari dels moixos integrants d'una colònia l'ajuntament del municipi on aquesta s'ubiqui.

4. Les colònies felines contenen, segons les necessitats, disponibilitats i ubicació de la colònia:

1. Abeuradors i menjadors:

1. La freqüència i dosificació d'alimentació s'ha d'establir en relació amb el nombre d'animals presents, fet que han de valorar el responsable i cuidador i s'ha d'evitar, en la mesura del possible, que altres animals accedeixin al menjar.

2. Les condicions d'higiene de la colònia (desparasitació interna i externa dels individus, entre d'altres) són responsabilitat dels cuidadors i han de ser estrictes quant al manteniment de la higiene de l'entorn i de neteja de menjadores i bevedors.

Les colònies poden contenir també zones per a aixoplugar-se, descansar, retenir o capturar els exemplars.

2. El menjar preferiblement ha de ser de tipus sec per evitar-ne la descomposició. Excepcionalment es pot donar aliment humit per capturar individus i per a altres manejos que així ho requereixin.

2. Els individus felins d'una colònia autoritzada i registrada s'han d'identificar amb microxip sempre que sigui possible, s'han d'esterilitzar i tractar sanitàriament d'acord amb la normativa vigent. Els moixos identificats mitjançant microxip no requereixen passaport sanitari quan disposin de fitxes clíniques per a cada un dels individus de la colònia, elaborades per un veterinari. Els esterilitzats s'han de marcar a l'orella amb senyals (orella dreta als mascles i esquerra a les femelles, segons protocol veterinari). Les costes seran a càrrec de l'Ajuntament.

3.

1. Les colònies poden estar formades per un màxim de 10 individus. Les colònies existents en el moment de la creació del registre municipal, amb més de 10 individus però que compleixin la resta de requisits exigibles, es poden autoritzar en primera instància amb un informe municipal que detalli la situació i que estableixi en la resolució d'autorització l'obligació de reduir el nombre de moixos a un màxim de 10 en un termini d'un any. Aquesta reducció pot assolir-se, entre d'altres, per l'adopció dels membres adoptables de la colònia, per la translocació a altres colònies on hi hagi baixes o per trasllat a centres d'acollida. Aquesta informació ha de constar en el registre previst en el punt 8.

2. La vacunació ha de ser anual, sempre que sigui possible, per a la trivalent (panleucopènia felina, calicivirosi felina i herpesvirosi felina).

3. L'esterilització s'ha de fer a tots els moixos de la colònia i, preferentment, abans dels 6 mesos d'edat.

4. S'ha de fer un control antiparasitari intern i extern.

5. El seguiment sanitari de la colònia l'ha de fer un veterinari clínic. Aquest manescal ha d'establir un protocol de maneig de la colònia, que ha d'incloure campanyes d'esterilització, control parasitològic i desinfecció, campanyes de vacunació, seguiment de zoonosis, etc. En cas d'establir una fitxa clínica per a cada exemplar de la colònia, pot substituir el passaport sanitari. Aquesta fitxa ha d'incloure les dades sanitàries, de tractament, diagnòsi i totes les altres que puguin tenir rellevància.

El responsable de la colònia ha de dur un registre d'incidències, altes, baixes i desaparicions.

Les dades a què fa referència aquest punt que siguin susceptibles de figurar en el registre establert en el punt 8 d'aquesta ordenança, s'han de comunicar i actualitzar als efectes oportuns.

6. S'han de sacrificar els animals malalts, agressius i/o irrecuperables fisiològicament quan el veterinari així ho determini en l'informe facultatiu corresponent.

7. S'ha de garantir l'assistència veterinària necessària als exemplars que presentin símptomes o lesions, amb aïllament de la colònia si els serveis veterinaris ho consideren necessari.

8. En cas de detectar-se el virus de la ràbia a individus de la colònia, s'ha d'aplicar el Pla Nacional de Contingència Contra la Ràbia Animal, així com altres plans o protocols d'aplicació obligada en cas d'altres malalties.

2. La resta de moixos que es trobin a l'entorn urbà i no formin part d'una colònia felina registrada ni es trobin degudament identificats i/o controlats al domicili pel propietari, tenen la consideració d'assilvestrats.

3. Cada colònia felina ha de disposar d'autorització municipal, que és vigent fins a l'extinció natural de la colònia si n'és el cas, sense perjudici del que es preveu en l'article 10 d'aquest document. La colònia ha de ser inscrita en el registre corresponent, que ha de tenir caràcter públic, creat a aquest efecte per l'ajuntament del municipi en què es trobi ubicada. Abans de resoldre sobre la creació de la colònia, s'ha de publicar en el BOIB i al tauler d'anuncis de l'ajuntament el projecte amb, com a mínim, les dades dels apartats a) a d) del punt 8, amb un termini d'audiència de 15 dies.

4. En el registre de colònies felines, que ha de tenir caràcter públic sense perjudici del que s'estableix en aquest sentit en la normativa vigent en matèria de protecció de dades, hi ha de figurar, com a mínim, la informació següent:

6. Nom, número de la colònia, data de creació i nombre d'exemplars integrants.

7. Nom i DNI del responsable de la colònia (persona física o jurídica) i dels cuidadors, si escau, i del veterinari responsable, així com les dades de contacte.

8. Cartografia de les instal·lacions fixes i detall de les que no són fixes: menjadors, casetes...

9. Inventari dels exemplars felins integrants de la colònia, amb detall de la identificació, fitxes de reconeixement o marques, altes i baixes, esterilització, tractaments sanitaris...

10. Incidències i seguiment ciutadà: s'han de fer constar els comentaris, suggeriments o queixes dels veïnats, així com el detall de mesures preses, si escau.

11. El responsable de la colònia està obligat a comunicar els canvis en les dades registrades que es puguin produir, a l'efecte d'actualitzar-ne el registre.

5. La localització de cada colònia s'ha d'identificar sempre que ho trobi oportú l'ajuntament, consultat el responsable de la colònia, amb un rètol a la via pública, en el qual ha de figurar, com a mínim, el número de registre.

8. Sense perjudici de la funció inspectora que correspon a l'ajuntament arran de la competència en la matèria, les colònies felines han de ser objecte de revisió municipal cada any i s'han d'actualitzar les dades del registre escaients. Han de constar en l'informe municipal els aspectes necessaris per valorar que es compleix la normativa aplicable, els objectius de la colònia i la resolució favorable de les incidències amb la ciutadania previstes en el punt 8.e d'aquesta ordenança. En cas que l'informe municipal de la inspecció determini motivadament la necessitat de revocar l'autorització de la colònia i/o del responsable, s'ha de procedir segons el que s'estableix en el punt següent d'aquesta ordenança.

9. Les colònies felines:

1. Han d'estar ubicades dins el nucli urbà i a més de 100 m del límit del nucli cap a l'interior d'aquest.

2. No poden ubicar-se a menys de 100 m de centres hospitalaris, llars d'ancians i geriàtrics, escoletes, escoles, col·legis, parcs infantils, zones de bany i, en general, on puguin generar riscos sanitaris, impactes i molèsties no admissibles. En el cas de centres d'atenció especial i residències i altres, es pot establir a través d'un conveni amb l'ajuntament la ubicació de colònies properes per raons terapèutiques. En aquest darrer cas, es poden establir condicions sanitàries i de seguretat per a les persones, addicionals a les que es preveuen amb caràcter general en aquesta ordenança.

3. Arran de queixes i incidents documentats, l'ajuntament pot establir mesures de caràcter específic, dirigides a esmenar la situació detectada, més restrictives que les previstes per a les colònies felines amb caràcter general. La no adaptació de la colònia a aquestes mesures o la no observança, pot donar lloc a la revocació de l'autorització de la colònia.

4. En cas de revocació de l'autorització d'una colònia, la mesura s'ha de comunicar amb un mes d'antelació i els individus integrants de la colònia s'han de distribuir, sempre que hi hagi lloc, a altres colònies dins el mateix municipi o bé poden ser adoptats per membres d'associacions o particulars, reubicats o traslladats a centres de recollida i acollida, o altres d'objecte similar. Aquestes actuacions s'han de materialitzar en el termini que estableixi l'ajuntament amb el responsable.

5. En el cas que el responsable i/o cuidador de la colònia no actuï d'acord amb la declaració responsable (annex I) signada amb l'ajuntament o amb els continguts d'aquesta ordenança, i així es faci constar motivadament en l'informe municipal a què fa referència el punt 10, quedaran inhabilitats per ser responsables i/o cuidadors de colònies de moixos.

6. Quan el responsable de la colònia renunciï a fer-se'n càrrec, fet que ha de comunicar amb una antelació mínima de dos mesos, o si sorgeixen causes de força major i no hi ha substituït del municipi, es pot autoritzar un responsable i/o cuidadors temporalment per exercir la gestió de la colònia. En tots cas, si de la situació anterior es deriva la revocació de la colònia per falta de responsable i/o

cuidadors, els moixos integrants de la colònia s'han de distribuir, sempre que hi hagi lloc, a altres colònies al mateix municipi o bé poden ser adoptats per membres d'associacions o particulars, reubicats o traslladats a centres de recollida i acollida, o altres d'objecte similar, en el termini pactat entre l'ajuntament i el responsable i/o cuidadors temporals.

10. Queden prohibides:

1. Les colònies no autoritzades.

2. Qualsevol acció conduent a l'alimentació ocasional o continuada de moixos, a la facilitació de la presència, concentració, lliure deambulació i/o assilvestrament tant al medi urbà com al medi natural.

3. Sempre que sigui possible, s'ha d'actuar sobre individus ferals a l'entorn humà aplicant un pla de control de natalitat (CER o similars) per evitar una procreació incontrolada dels individus i amb l'objecte de disminuir la població feral. S'entén com a entorn humà les zones habitades (urbanitzacions, polígons, etc.).

11. Coordinació dels òrgans tècnics municipals.

La FELIB ha de prestar assessorament als òrgans tècnics municipals amb l'objecte de l'aplicació eficient i del seguiment d'aquesta proposta de regulació de colònies felines.

12. Règim sancionador.

Sense perjudici de les responsabilitats penals i administratives en matèria de benestar animal i altres àmbits legislatius que siguin aplicables, l'incompliment dels extrems previstos en aquesta ordenança poden ser sancionats d'acord amb el règim següents.

1. Sancions lleus (de 60 € a 750 €).

1. Molestar els exemplars integrants de la colònia, usar-ne el menjar o instal·lacions, inclosos els areners, sense furtar-los ni fer-los malbé, o apropiars-se'n, per a animals domèstics o per part de persones.

2. Fer tasques pròpies del manteniment de la colònia per part de qui no en sigui responsable, cuidador, ni veterinari.

3. Alimentar ocasionalment els moixos, facilitar-ne la presència, concentració, lliure deambulació i/o assilvestrament al medi urbà, sense l'autorització pertinent.

2. Sancions greus (de 751 € a 1.500 €).

1. Causar perjudicis als exemplars d'una colònia felina o als béns materials que la integren.

2. Abandonar moixos a les proximitats de la colònia.

3. Establir colònies felines no autoritzades.

3. Sancions molt greus (de 1.501 € a 3.000 €).

1. Causar perjudicis als exemplars integrants d'una colònia felina o als béns materials que la integren, furtar-ne o destruir-los.

2. Alimentar els moixos, facilitar-ne la presència, concentració, lliure deambulació i/o assilvestrament, o propiciar l'existència de colònies felines dins vedats, refugis de fauna, espais naturals protegits i/o Xarxa Natura 2000, sense l'autorització del titular del vedat o refugi de caça i/o de l'òrgan ambiental competent, sense perjudici d'altres autoritzacions aplicables.

13. Accés preferent a subvencions i bonificacions.

1. En el cas que s'estableixi en l'àmbit autonòmic, la identificació obligatòria dels individus felins, l'administració competent pot establir les mesures necessàries perquè la identificació (xip) i el registre en el RIACIB (alta en el sistema) dels exemplars de conformitat amb aquesta ordenança siguin bonificades en un 100 %.

2. Es poden implementar línies de subvenció dirigides a cobrir les necessitats de les colònies felines, sensibilització, benestar animal, etc., i expressament col·locació del xip i registres en el RIACIB (alta en el sistema) mentre els ordenaments autonòmics no estableixin la bonificació prevista en el punt anterior. Les convocatòries de subvencions del Consell de Mallorca que es destinin a colònies felines, poden incloure les despeses anteriors entre les activitats subvencionables, així com també l'esterilització, els honoraris dels veterinaris i altres derivades de l'aplicació d'aquesta ordenança en funció de cada convocatòria.

3. Cal tenir en compte que les colònies felines estan exemptes de pagar les taxes i preus públics que les ordenances municipals estableixen per tinença d'animals de companyia.

Disposició transitòria

S'estableix un termini d'un any natural a partir de l'entrada en vigor d'aquesta ordenança (una vegada aprovada per cada ajuntament) per legalitzar, amb l'autorització oportuna i l'alta en el registre previst, les colònies existents que compleixin els requisits en l'àmbit municipal corresponent.»

Una vegada sotmesa a votació, el ple, per unanimitat acorda:

PRIMER- Aprovar inicialment l'Ordenança reguladora de colònies felines a Deià.

SEGON- Que aquest expedient sigui exposat al públic per termini de TRENTA DIES previ anunci en el B.O.I.B, i en el Tauló d'Edictes d'aquesta Casa Consistorial, i un cop transcorregut el termini, cas de no presentar-se cap reclamació contra el mateix, es considerarà aprovat definitivament.»

Deià, 23 d'octubre de 2020

El batle

Lluís Enric Apesteguia Ripoll

